

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 505/2016
07.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужила Ј.П. и Ј.Т., обе из Т., чији је пуномоћник Е.Х., адвокат из Т., против туженог V.C. ДОО Т., чији је пуномоћник И.О., адвокат из Н.С., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2059/15 од 07.10.2015. године, у седници већа од 07.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужила, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2059/15 од 07.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1. 2177/13 од 20.05.2015. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужила да се тужени обавезе да им накнади штету због престанка радног односа у износу од по 297.480,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, и да им накнади трошкове парничног поступка. Тужиле су обавезане да туженом накнаде парничне трошкове у износу од 42.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2059/15 од 07.10.2015. године, одбијена је жалба тужила и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужиле су благовремено преко пуномоћника изјавиле ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужила није дозвољена.

Тужбом од 04.12.2013. године тужиле су тражиле исплату износа од по 297.480,00 динара на име накнаде штете због повреде права из радног односа.

По оцени Врховног касационог суда, из целокупног чињеничног и правног основа произилази да је ревизија тужила недозвољена. Наиме, у конкретном случају не ради се о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, из члана 441. ЗПП, у којим случајевима је ревизија увек дозвољена. У овој парници, тужиле нису тражиле поништај решења којима им је престао радни однос отказом од стране запосленог, која су постала правноснажна, нити су тражиле утврђење постојања радног односа код туженог, већ накнаду штете од туженог као ранијег послодавца, па се стога ради о имовинскоправном спору.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора побијаног дела ни за једну од тужила не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**